

ABIGAIL OWEN



THE
GAMES
GODS PLAY

AZ ISTENEK JÁTÉKAI

Dream
válogatás

A HALÁL ISTENÉÉRT HARCOL. DE A SAJÁT ÉLETÉÉRT KÜZD.

A Tolvajok Rendjének elátkozott adminisztrátoraként élek, meghúzom magam, és közben remélem, hogy az Olümposzon uralkodó szeszélyes lények nem vesznek észre. Nem könnyű feladat, tekintve, hogy San Francisco éppen Zeusz védővárosa, de igyekszem. Túlélek. Egészen addig, míg egy éjszaka össze nem futok egy másik istennel. Mind közül a legrosszabbal. Hádésszal.

Az Alvilág könyörtelen, higgadt királya először vesz részt az istenek halálos küzdelmében, a Choneftiriben. A viadal célja, hogy új uralkodót válasszanak az Olümposz trónjára. Ám nem maguk vívják ezeket a csatákat, hanem halandókat választanak ki, hogy helyettük vegyenek részt a kegyetlen versenyekben.

Vajon miért engem választott Hádész? Egy szarkasztikus kis senkit, akin átok ül. És miért dobban meg a szívem minden alkalommal, amikor azt mondja, hogy az övé vagyok?

Nem tudom, gyalognak, csalinak vagy valami egészen másnak tekint engem ez a veszélyesen kísértő istenség. Hogyan is tudhatnám, amikor több titka van, mint csillag az égen? Hisz Hádész a saját szabályai szerint játszik... és a Halál – bármi áron – győzni fog.



Ashley Ball Photography

ABIGAIL OWEN

névéhez több mint 30 könyv köthető, a USA Today és a The New York Times bestsellerszerzője. Imádja a varázslatos világokat, az izgalmas és gyors cselekményt, a bátor hősnőket. Emellett feleség, anya, nagy Star Wars-rajongó, valamint szereti a klasszikus filmeket, és csokoholista. Abbie jelenleg a texasi Austinban él a saját ámulatba ejtő hősével, többnyire angyali tinédzserekkel és egy imádni való szőrmókkal.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.abigailowen.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatas

„Ez a regény... Húha! Elképesztően fantáziadús történet, a világ felépítése fenomenális volt, jelenetről jelenetre, rétegről rétegre szőtték össze, amíg egy háromdimenziós lényekkel teli, élő, lélegző helyé nem vált. Mindezt tapasztalni fogod: nevetést, sírást és borzongást, fogcsikorgatást, ujjongást, dühöngést és ámulatot.”

AMAZON

„Nem is emlékszem, mikor olvastam utoljára olyan könyvet, ami úgy lekötött, mint ez! Nagyon élveztem a görög mitológiára tett utalásokat. A karaktereknél imádtam azt, ahogy mindannyian igazi, hús-vér emberek voltak, saját álmaikkal, vágyaikkal és démonaikkal. Izgatottan várom, hová vezet a sorozat következő része!”

GOODREADS

„Nagy rajongója vagyok annak, ahogy Abigail Owen felépítette a világot: erős, hűséges és valóban hiteles főszereplőt teremtett meg benne. Különösen az az igazán zseniális, ahogyan Hádész karakterét újragondolta. Imádom őt! Alig várom, hogy ismét elolvassam ezt a könyvet! Perzselő feszültség, halálos játszmák és istenek, akik rendkívül rosszul viselkednek. Felfaltam.”

THE STORYGRAPH



Dream
válogatás

ABIGAIL OWEN

THE
GAMES
GODS PLAY

AZ ISTENEK JÁTÉKAI

— részlet —

Dream
válogatás



1.

NAGYON, DE NAGYON ROSSZ ÖTLET

Sistergő elektromosság csattan közvetlenül Zeusz temploma felett. Összerándulok, miközben a tömeg óóó és ááá sóhajokkal ámuldozik. Az élet minden területéhez, minden kultúrájához és minden panteonjához tartozó emberek élnek San Franciscóban, de ez a város tagadhatatlanul Zeusz védelme alatt áll.

Egy pillantást sem kell vetnem a szentélyre, hogy megtudjam, milyen. Hófehér kőből épült, klasszikus, bordázott oszlopai lilásfehérben ragyognak a tető felett véget nem érő, csapkodó villámok és szikrák keltette fényben.

Megrázom a fejemet. *Nagyon* büszke a villámlásra. Ez az egyetlen város a világon, amit isteni energia táplál. Ha azonban Zeusz bepöccen... nos, az általában hatással van a fényekre. Csak elképzelni tudom, mennyi időt tölthetnek a templomban térden állva azok, akik szeretik a szünetmentes áramellátást.

A magam részéről inkább élnék sötétben.

– Nem kellene itt lennünk – motyogom halkán, és kipi-pálok egy jelölőnégyzetet a táblagépemen, aztán körülnézek a nyüzsgő tömegben, az egyik zsebtolvajunkat keresem azok közül, akik gyanútlanul mozognak a tömegben.

Ma este csak az a dolgom, hogy figyeljek. Ami azt illeti, soha nem is kértek tőlem mást. Figyeljek, és jegyezsek fel mindent, amit kell. De a sok eszement terv közül, amiket a főnököm, Felix, az évek során kitalált, ez körülbelül ott van a rangsorban,

mint az, hogy fogjunk el egy pegazust és adjuk el a feketepiacon. Ezzel az akcióval az odúnk felkerült Poszeidón „kibasznivelük” listájára. Igen, oda. A név nem egészen kreatív, de tolvajok vagyunk, nem költők.

Gondolatban vállat vonok. Felix most legalább nem Hádész gránátalmamagjait akarja megint ellopni. A pletykák szerint Hádész korántsem olyan megbocsátó, mint Poszeidón.

Nem mintha a hozzánk hasonló szervezetteknek lenne bármilyen beleszólása abba, milyen munkát végezzünk.

Fedezetként ajánlottak fel minket a szüleink, hogy dolgozzunk le valamiféle adósságot, és a tolvajok többsége alig várja, hogy munkába álljon. *Bármilyen* munkát vállalva, ami egy lépéssel közelebb visz az adósság rendezéséhez. Én azonban nem tartozom ebbe a csoportba. Nincs már adósságom. Nagyon fiatal voltam, amikor a családom átadott a Rendnek, már a születési nevemre sem emlékszem. De már huszonhárom éves vagyok, szóval ez elég régen volt, és egyáltalán nem szeretek ezen rágódni.

Egy szívdobbanásnyi időre éles villanás világítja meg a fejünk feletti alacsony felhőket, aztán egy hangos dörrenéstől beindulnak az autóriasztók, és felsírnak a csecsemők.

Ezúttal tényleg összerendeznek, de sikerül fegyelmezni magam, és csak nézek egyenesen előre.

– Megijedtél egy kis villámtól, Lyra? – Chance, az egyik tolvajmester áll tőlem balra, ő korhol. Ma este ő a leadási pont, minden lopott holmit neki kell átpasszolni, de azért van ideje rám villantani egy leereszkedő mosolyt. Seggfej.

Ő az egyik idősebb tolvaj az odúnkban, már régen ki kellett volna fizetnie az adósságát, de még nem sikerült neki. Elég rosszul érinti, hogy az odúnk írnokaként pontosan tudom, mennyivel is tartozik. Konkrétan dühös emiatt. Ez pedig a kedvenc célpontjává tesz.

De a legjobb módja, hogy megbirkózzunk ezzel a faszfejjel, az az, ha figyelmen kívül hagyjuk.

Ezért inkább a gyanútlan, hívó tömegre összpontosítok, ahogy egyre többen tömörülnek a templom köré, és teljesen megtöltik a hegyen felfelé kanyargó utcát. Mindannyian a lehető legjobb helyről akarják nézni a Choneftiri éjféλι megnyitó ünnepségét. Túl jó lehetőség ez ahhoz, hogy Felix kihagyja: tökéletes zsebtolvaj esemény. Egy szent épülethez ilyen közel

lopni nagy kockázatot jelent, de a mi főnökünk szerint ez egyszerű próbatétel a legújabb adósrabszolgáknak, és esély, hogy még egy utolsó nagy akcióban kaszálhassunk a szertartások kezdete előtt.

Ha így folytatja, még meg fog ölni valakit. Vagy ami még rosszabb...

Azt hiszem, ezért adta Felix egy alacsony rangú hivatalnoknak, nevezetesen *nekem*, azt a feladatot, hogy ma este itt gyerekcsőszködjek. Tekintettel a további veszélyre, szüksége volt valakire, aki szemmel tartja a helyzetet, aki... idézem... *nem hagyja odáig fajulni a dolgokat, hogy valaki feldühítse az isteneket, és mindent megtesz annak elkerülése érdekében.*

És igaza van. A legrosszabb ellenségemnek sem kívánám, hogy az istenek haragja utolérje. Még Chance-nek sem.

Régi mentoromként Felix is tudja ezt. Ami azt illeti, ő az *egyetlen*, aki pontosan tudja, miért.

Mulatozók kisebb tömege rohan el mellettem, Zeusz mintás pólókban. Igyekeznek feljebb jutni a hegyoldalra, és néhányan vállal nyomulnak előre, megszöknek jobbról, meglepnek balról, ahogy áthaladnak a tömegen. Ügyesen kihasználom a lehetőséget, és távolabb lépek onnan, ahol Chance áll. Ő tényleg abba a szűk csoportba tartozik, akiket a legkevésbé kedvelek. Továbbra is szemmel tartom, hátha veszélyesen közel kerül ahhoz, hogy felbosszanton egy istenséget, de ezt a feladatot távolabbról is könnyen el tudom látni.

Amikor újra rápillantok, felsóhajtok. Már nem néz rám, ismét a munkájára fordítja a figyelmét.

Egy fiatal, barna hajú adósrabszolgány közelíti meg, a kabátja ujját súrolja, miközben gyors „elnézést” habogva, sietve ellép mellette. Nyár van, de elég hűvös, ezért senkinek nem tűnik fel a tolvajmester öltözéke, ami elég jó. Sok zsebre van szüksége.

Nem is láttam az átadást, pedig alaposan figyeltem. Mindig reméltem, egy nap magam is tolvaj leszek, de sajnos hiányzik egy fontos képességem hozzá: a kifinomult ravaszság.

Az adósrabszolgány hátra sem pillant, lazán beleolvad a tömegbe, körülöttünk senki nem vett észre semmit. Chance a zsebébe csúsztatja a kezét, majd a homlokát ráncolja. Még két zsebbe kell belenyúlnia, mire felfedezi a zsákmányt. Tehát még ő sem érezte az átadást.

Az új adósrabszolgalány jó. Nagyon jó. Bár a mentora is a legjobbaink egyike.

Egy pillanatra elképzelem, milyen lenne kint lenni vele, mint tolvaj, ahelyett, hogy itt figyelem a történéseket. De a tolvajlás nem az én sorsom. Megbékéltem vele. Legalább idáig eljutottam, és nem kellett attól rettegnem, hogy a csatornában végezem-e, vagy nem gyilkolnak-e meg... és hogy nem történt velem még ezeknél is rosszabb.

Jól vagyok.

Sőt, van egy kis elrejtett pénzem egy olyan helyen, ahol rajtam kívül soha senki nem találja meg. Készpénz, nem néhány szám a képernyőn. Talán egy napon egyszerűen feladom ezt az életet, és akkor meglesznek hozzá az anyagi forrásaim.

De akkor még inkább egyedül leszel, suttojga egy apró, kéte-lyekkel teli belső hang.

Talpra állok. Igen, nos... Talán veszek egy macskát. Illetve nem. Inkább egy kutyát.

Az ember nem lehet magányos egy kutyával, igaz?

Az ikonikus Golden Gate hídra pillantok, az acélsodronyok tartotta ragyogó, fehér korinthuszi oszlopaira, amik jól illenek a templomhoz. Éjjélkor lezárják az utat a forgalom elől, és ráengedik az összegyűlt tömeget. A híd egyik vége a Minósz-félsziget, ahol az öböl torkolatánál a templom áll, a másik vége pedig a túlparti káprázatos város. A ragyogó fények hívogatnak, miközben maga az öböl fekete, mint az éjszaka. A sötétséget csak a lent elúszó hajók fényei törik meg.

A szemem sarkából látom, amint az egyik fiatalabb adósrabszolga egy idős házaspárt zsebel ki. A pár kéz a kézben jár, nyilvánvalóan szerelmesek, és mellkasom önkéntelenül összerándul. A nő alig áll a lábán, bottal jár, a férfi csoszog mellette, láthatóan minden lépés nehezeére esik, de igyekszik tartani a nő tempóját. A nő felnéz a férfira, mosolyogva jutalmazza a gesztust, és a legkevésbé sem hiányzik nekik, hogy tönkretegye az éjszakájukat a felfedezés, miszerint enyves ujjak elemelték a pénztárcájukat vagy az órájukat.

Mielőtt az ifjú tolvaj túl közel érne hozzájuk, füttyülök. Azt a jelt füttyülöm, ami minden zsebtolvajnak egyet jelent: azonnal hagyják abba, amit éppen csinálnak.

Ennyit arról, hogy csak a megfigyelés és az adatrögzítés céljából vagyok itt. Felix remélhetőleg nem jön rá, és nem büntet meg azért, mert túlléptem a hatáskörömet.

A lány megáll, körülnéz, aztán az arca kissé felragyog, és buzgón integet. Nem nekem. Valakinek, aki mögöttem áll.

– Hé, Boone! – kiáltja az adósrabszolgályné. Biztosan azt hiszi, ő az, aki füttyült.

Erős önfegyelemre van szükségem, nehogy azonnal megforduljak és hátranézsek.

Boone az egyetlen arc, akit nap mint nap keresek, de ez az *én dolgom*. Miután feljegyzem a táblagépemem, hogy beszélni kell a lánnyal arról, ne hívja fel magára a figyelmet munka közben, megengedek magamnak egy körbepillantást, és meglátom *őt* kissé balra.

Boone Runar.

Tolvajmester. Mindenki róla fantáziál, minden szülő rémálma.

És semmit sem tehetek, képtelen vagyok parancsolni a szívemnek: Boone Runar pusztá látványától heves dobogásra vált, időnként kihagy egy-egy ütemet. Különösen, ha vigyorg a tanoncra, letérdel az ő szintjére, és mond valamit, ami megnevetteti a lányt, aztán mindketten visszakomolyodnak. Valószínűleg éppen arra emlékezteti, hogy ne hívja fel magára a figyelmet.

Leengedem a táblagépemet, és megragadom az alkalmat, élvezem a látványt.

Jóval több mint hat láb magas, csupa izom, nyers erő és egy *„ha baszakodsz velem, viseld a következményeket”* attitűd sugárzik belőle, nem kis mértékben az izmoknak és a szakállnak köszönhetően, amit csak nemrég növesztett, a hajánál egy árnyalattal sötétebb barna és kócos. Úgy öltözik, mint egy motoros. Sok farmer- és bőrcucc. Az aurája sem piskóta. Rendesen adja magát.

Ha az ember ránéz, azt gondolná, nullahuszonnégyben igazi faszfej. Sok tolvajmester az, például Chance is. Ez egy védekezőmechanizmus. Túlélési taktika. Boone azonban nem ilyen. A legjobban azt szeretem benne, hogy türelmes vezetőként viszonyul a tanoncokhoz.

Egy másodperc múlva útnak indítja a lányt. Amikor láb-
ra áll, tekintetével végigpásztazza a területet, és a gyomrom

összeszorul a várakozástól. Nem mintha engem keresne. Kétségtelenül a saját tanoncait keresi – az első lányt, aki már zsákmányt ejtett – vagy valamelyik tolvajmester társát.

Hiába néz egyenesen felém, Boone tekintete átsiklik rajtam. Kétszer is.

Aztán elmegy.

Hosszan, lassan fújom ki a levegőt, miközben Boone visszafelé tart a tömegben keresztül. Figyelem, amíg teljesen eltűnik. Már nem látom. Ekkor már vagy több ezredik alkalommal kívánom azt, anyám magzatvize bárcsak nem a Zeusz templomban folyt volna el a születésem napján.

Azon a napon, amikor átkozott lettem.



2.

MINDEN CSAK SOKKAL, DE SOKKAL ROSSZABB LESZ

Akurva életbe! – mordul Chance nevetve a fülembe. Összerezzenek, mert észre sem vettem, amikor megint közelebb lépett hozzám, és azt sem sejtettem – Hádész ragadná magához! –, hogy közvetlenül mellettem áll.

– Most már értem – mondja ravaszul, behízeltgő hangon.
– Lyra Kheres, te szerelmes vagy Boone-ba?

Szavai közötttem és a többi adósrabszolga között bombaként robbannak.

Mindegyik a mellkasomban detonál. Telibe találnek.

Azt gondolhatnád, mostanra immunis vagyok az ilyesmire. De képes bárki is „túltenni magát” azon, hogy arra vágyik, szeressék, de soha senki nem viszonozza az érzéseit? Ha a mellkasomban pattogó fájdalom bármilyen jel lehet, akkor a válasz erre a kérdésre egy határozott nem.

Elfojtott zihálások és mormogások hulláma hallatszik, az emberek tengerének zaján át el is jut a rabszolgákhoz, és legálabb ketten tágra nyílt, kíváncsi szemekkel néznek felénk.

Ne adjátok meg neki azt az örömet, hogy reagáltok arra, amit mond.

Ólomsúlyként nehezednek rám a pillantások, ezért inkább a kezemben tartott táblagépet bámulom, a megaláztatás nyüzsgő hangyarajként bizserog a bőröm alatt.

A fene essen belé!

Jó lenne elmenekülni, de nem futhatok el csak úgy. A gyengeségeket itt minden esetben, kivétel nélkül kihasználják.

Büszkeségemet úgy vonom magam köré, mint egy ismerős, elrongyolódott köpönyeget, a csípőmet kacéran mozdítva a legedesebb mosolyommal nézek rá.

– Egy egész életnyi időd van arra, hogy seggfej legyél, Chance. Legalább egy estére nem akarnál szabadságot kivenni?

Néhány halk kuncogás hallatszik az adósrabszolgák köréből, vagy talán a minket körülvevő idegenektől. Chance nyakán egy véna lüktet. Mindene éles: az orra, a szemöldökének ferde vágása, az arccsontja, a térde, a könyöke. Általában a hangja is. Akkor is, ha jó hangulatban van, a beszéde mindig éles és nyers.

Akkor kell nagyon figyelni, amikor sima és kellemes hangon szól, halványkék íriszét pedig elnyeli a pupilla. Mint most.

– Szerinted észrevette? – A szavainak olyan éle van, hogy a szőr feláll a hátamon. – Nem csodálkoznék, mindig a legjobb feladatokat adod neki.

– Beljebb kellene lenned a tömegben – mondom feszülten, alig artikulálva. Hozzá képest oldalt állok, kissé feljebb a dombon, és balra lépek, mintha csak jobban akarnék látni.

Természetesen megghiúsítja a kísérletemet, hogy távolságot tartsak tőle, és ismét közelebb lép.

– Ne aggódj – mondja. – Biztosan elmondom neki, amikor legközelebb találkozom vele. Ki tudja? Talán kapsz tőle egy szájalombaszást.

Erősnek kell maradnom, nehogy összegörnyedjek ettől az ütéstől.

Ó, istenek! Remegni kezdek. Bassza meg! Ezt nem hagyhatom szó nélkül.

– Hülye segg vagy, Chance.

A táblagépemet a mellkasomhoz szorítom, mintha páncél lenne, és egyszerűen elsétálok. Mivel Chance a fogadóember, fix helye van, ezért nem tud követni.

– Nem, nem hiszem, hogy bárki valaha is megbaszna szájalomból – szól utánam. – Ahhoz valakinek tényleg szeretnie kellene téged.

Mindegyik porcikám megfagy, aztán felforrósodik. Mintha Chance elővette volna az íjat, amit annyira jól kezel, és egyenesen a szívembe lőtt volna vele. Tiszta halál egyetlen lövéssel.

És ezt nagyon hangosan mondta. Széles körben mindenki hallotta. Lehetetlen volt nem meghallani.

Az orromon keresztül veszem a levegőt, az államot hamis magabiztossággal magasan tartom. Hátra sem pillantok, úgy mutatom a középső ujjamat Chance felé, és kényszerítem a lábaimat arra, hogy egyik a másik elé lépjen, és előrevigyenek.

Nem ő lesz az egyetlen, aki büntetést fog kapni ezért a szóváltásért. Ezzel éppen megszegtem a Rend egyik sarkalatos szabályát. Soha ne hagyj el a munkát, amikor a tolvajok még munkában vannak. Felix *dühös* lesz.

De nem érdekel.

Lehajtott fejjel megyek tovább, távolodom tőlük, a tömegtől, fel a templomot körülvevő díszfás ligetbe, ami szerencsére néptelen és csendes. Abban a pillanatban, amikor már senki sem lát, eltűnik rólam az a büszkeség, ami idevezetett, és egy fa törzsének dőlök. Nem érdekel, hogy az érdes kéreg nyomja a hátamat.

Senki nem jön utánam.

Chance egy dologban nem tévedett. Nincsenek barátaim. Legalábbis olyan barátaim nincsenek, akiket egyáltalán érdekelne, ha ma este nem jutnék vissza.

És Boone meg fogja tudni. Szóval minden egyes nap úgy kell majd szembenézniem vele, hogy tudom: *tudja*. Ami még ennél is rosszabb: sosem fogja viszonzni az érzéseimet.

Alvilág, vigyél el most! Még Tartarosz egy sarkát is jobban elviselném ennél.

Letörlöm a nedvességet, aminek valahogy sikerült kiszabadulnia önuralmam páncélja alól, és a kezemen csillogó könnyeket bámulom. Néhány csepp túlsordul a csuklómon végigfutó vastag hegen. Régen megfogadtam, miután majdnem meghaltam egy balul sikerült utcai átverés során, felvágták a csuklómat, és senki sem jött be hozzám a kórházba, hogy a problémám *nem* éri meg a könnyeket, vagyis nem fogok sírni.

És mégis sírok...

– Ennyit a fogadalmakról – motyogom.

Valaminek engednie kell.

Hirtelen elfordítom a fejemet, az ágak felett szikrázó templomot bámulom. Baszódj meg, Chance! Baszódjon meg ez az átok! És különösen Zeusz baszódjon meg!

A kabátzsebembe dugom a tabletem, és ellököm magamat a fától. A harag újabb adag tüzelőt dob a fájdalmaim és a megaláztatásom lángjaira, ugyanakkor új céltudattal tölt el.

Így vagy úgy, véget vetek ennek az átoknak... És ehhez éppen a tökéletes helyen vagyok.

Itt az ideje, hogy egy istennel tisztázzuk a helyzetet.



3.

AZ ÉLETBEN ELKÖVETETT UTOLSÓ HIBÁM

Nyers érzelmek bugyognak bennem, mint valami mérgező bájital a boszorkányüstben.

Még nem döntöttem el teljesen, mit fogok tenni, amikor eljutok a templomhoz. Vagy könyörögni fogok annak a kibaszott egoista Zeusznak, hogy vegye le rólam a büntetést, vagy valami sokkal rosszabbat fogok tenni.

Így vagy úgy, de a problémám megoldódik.

És a korábbiaktól eltérően most leszárom, hogy éjjélkor kezdődik a Choneftiri, és életbe lép az összes „szabály”, ami ezzel a rejtélyes fesztivállal jár.

Mi, halandók, csak azt tudjuk, hogyan kezdődik az ünnep, hogyan végződik, és mi *közben* hogyan ünneplünk. Először a főbb olümposzi istenek mindegyike választ magának képviselőt a halandók közül, a rítusok idejére. Az ünnepségek végét az jelzi, amikor a kiválasztott halandók közül valakik visszatérnek. Vannak azonban, akik nem térnek vissza. Akik pedig igen, nem emlékeznek semmire, vagy talán túlságosan félnek beszélni arról, mit éltek át. Azok pedig, akik nem térnek vissza... Nos, az ő családjukat elárasztják áldással, szóval állítólag megtiszteltetés, ha az embert kiválasztják.

Ettől függetlenül a halandók az ősidóktól kezdődően százevenként megrendezik ezt a fesztivált, és mindenki azt reméli, hogy a kedvenc istenük őket választja. Mit mondhatnék? Az emberek teljesen hülyék.

Zeusz valószínűleg a mennyei városában, az Olümposz-hegyen, az előkészületekkel van elfoglalva a kiválasztási ceremónia kezdetén, de én most rögtön beszélni akarok vele.

Alig várom. Csak fel kell keltenem a figyelmét, és ennyi. Szerencsére mindenki tudja, mihez ragaszkodik Zeusz a legjobban a mi világunkban. A kibaszott templomához.

Az adrenalin lüktet az ereimben, ahogy a fák között sietek. A templom már el van kordonozva, de elég jó tolvajképzést kaptam ahhoz, hogy észrevétlenül a kordon másik oldalára kerülhessek.

Elhaladok egy sor tökéletesen ápolt bokor mellett, hátulról közelítem meg a helyet, ahol valószínűleg kevésbé szúrok szemet. A fejem felett villámok ívei cikáznak, elektromossággal töltik fel a levegőt a templom közelében, a karomon úgy állnak az apró szőrszálak, mint a játék katonák.

Ezt figyelmeztetésnek kellene vennem.

De nem veszem.

Megyek tovább.

A fallal körbevont belső templom körüli érintetlen oszlopokat bámulom, középen a szent teret. Próbálok tervet megfogalmazni. Először imádkozni, és aztán könyörögni, ez lenne az okos lépés. De most, hogy itt állok egyedül a sötétben, és a kezem hol ökölbe szorul, hol kimerevednek az ujjaim, a Zeusz átka okozta nyomorúság minden kibírhatatlan ezredmásodperce átvillan a tudatomon.

Meginog a lábam, erősen remegek a haragtól, a szívfájdalom és a megaláztatás kínzó elegyétől. De a legrosszabb az egészben az, hogy talán életemben először bevallom magamnak, milyen kibaszottul *magányos* vagyok.

Soha nem tudtam titkokat suttozni egy barátomnak sem, soha senkinek nem fogtam a kezét, soha nem volt senki, aki leült volna mellém, ha magam alatt voltam. Még csak beszélünk sem kellett volna.

És én csak...

Ködös kábulatban, mintha kívülről figyelném magam, a földet nézem, követ keresek. Találok egyet. Hátrahúzom a kezemet, lendíteném, az egyik oszlopot akarom eltalálni.

Közben azonban valaki megragadja a csuklómat, és visszarántja. Erős karok vesznek körül.

– Szerintem ezt nem kéne – duruzsolja egy mély hang a fülembe.

Elfelejték minden begyakoroltatott önvédelmi technikát, spontán küzdök fogvatartóm szorítása ellen.

– Engedjen el!

– Nem foglak bántani – mondja, és valamiért hiszek neki.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem akarok szabad lenni. Dolgom van. Helyre kell tennem egy szar helyzetet.

– Azt. Mondtam. Engedjen. El!

Még erősebben szorít.

– Nem engedlek el, ha kővel akarsz megdobálni egy tempomot. Ma este nincs kedvem Zeusszal foglalkozni.

– Hát *nekem igen!* – Azzal rúgok. Próbálok elfordulni.

– Zeusz egy igazi seggfej. Bízz bennem – súgja a fogvatartóm. – De ha a hiszti képes lenne változtatni a seggfejségén, akkor évekkal ezelőtt a pusztát két kezemmel romboltam volna le ezt a templomot.

Ezek nem csak a szavak, van valami a hangjában. Mozdulatlanná dermedek a karjaiban. Mintha mi ketten ugyanazt éreznénk. Ugyanazt a dühöt. Ettől az érzéstől alig kapok levegőt, és önkéntelenül hátradőlök, élvezem a pillanatot. Mintha életemben először nem érezném magamat teljesen egyedül.

Ilyen lehet kapcsolatban lenni valakivel?

Tücskök ciripelnek a távolban, lassú ritmusuk szinkronban van a férfi egyenletes légzésével. Most, hogy jobban beledolok, az enyémmel is.

– Ha elengedlek, megígéred, hogy nem támadsz megint védtelen épületre? – kérdezi halkán.

– Nem – ismerem be, mire sóhaj dübörög a mellkasában. Ezért hozzáteszem: – Ez a faszfej nem érdemel *semmilyen* imát.

– Csak óvatosan – mondja ingadozó hangon. Nevet?

– Miért? – Meglepett vigyor terjed az ajkamon, holott néhány másodperccel korábban készen álltam arra, hogy megdöböljek egy istenséget. – Azért aggódsz, mert valaki villámmal sújt, amíg a karodban vagyok?

– Az ilyen beszéd megnyerhet néhány szívet. – A hangja lágy, lehelete a fülemet cirógatja.

Mereven állok mellette, az állam a mellkasomra csuklik.

– Nagyon valószínűtlen – motyogom a földre. – Zeusz gondoskodott arról, hogy senki ne tudjon *szeretni engem*.

A csend tatóngó szakadéka fogadja a keserűségemet. Közbeavatkozó jótevóm leejti a karját, és hátralép. Valószínűleg attól tart, az ilyen átkok fertőzőek.

Rögtön hiányzik a melegsége. Zsebembe dugom a kezemet.

– Én... – Elhúzódik, mintha a szavait fontolgatná. – Ezt nehezen tudnám elhinni.

Annyira kétségbeesetten próbálok elmenekülni ettől az egész jelenettől, hogy a hangnemének változását nem igazán érzékelem, amikor szembefordulok velem.

– Most már jól vagyok. Nyugodtan elmehet...

Szavaim elsorvadnak az ajkamon.

Ha pár pillanattal ezelőtt megdermedtem, ez most olyan, mintha egyenesen Medusza szemébe néztem volna. Csak a vérem mozog bennem, de erősen, gyorsan lüktet az ereimben, a fülemben dobol. A gondolataim száguldanak, ahogyan az agyam hevesen dolgozik, hogy megértsem, ami a szemem elé tárul.

Ó, ne! Ez nem lehet igaz.

Hirtelen mintha az összes érzélem, ami idehajtott engem, mint valami sikoltozó kísértet, most egyszerre kiáradna belőlem, és teljesen kiüresedem.

Végre éreztem egy hangyafasznyi kapcsolatot valakivel, és ez... úgy értem... *tényleg* azért jöttem ide, hogy egy istennel beszéljek. Csak nem *ezzel* az istennel.

Még sötétben is, így, amikor csak az állandó villámcsapások világítják meg a környezetet, látom arcának szoborszerű tökéletességét – kemény állkapocs, magas homlok, sötét szemek és ajkak – szinte túl szép az egyébként durva vonásaihoz. Mindez utal arra, *mi ő*. Csak az istenek és istennők büszkélkedhetnek ilyen szépséggel. De az a fakó fűrt, ami a homlokáról hull alá és simul a többi hajfűrt feketeségébe... az árulja el.

Minden halandó ismeri a történetet arról, hogy a testvére egyszer megpróbálta megölni, fejszével csapott a fejére, miközben aludt, de csak egy heget tudott okozni neki, ami megváltoztatta a haját azon az egy helyen, ahol a seb volt. Félreérthetetlen. Mindemellett megbocsáthatatlan... és számomra rendkívül szerencsétlen helyzet.

Ezzel az istennel ölelkezni sokkal rosszabb, mint az eredeti tervem.

Fuss! Az ösztön végül megtalál, a gondolataimban cikázik, és arra késztet, mozdítsam meg végre a lábamat. De nincs értelme. Ráadásul a másik ösztön, hogy ne mozduljak, erősebb.

– Attól tartok, valamelyikünknek nem kellene itt lennie – viccelődöm. A szám mindig előbb lép működésbe, mint az agyam, amikor ideges vagyok.

Ez itt most nem segít, Lyra.

De nem is teljes tévedés. Ő mit keres ebben a templomban?

Nem szól semmit, keresztbe tett karral áll, és úgy néz végig rajtam, ahogy én ránéztem. Pillantása több elektromossággal tölti meg a levegőt, mint Zeusz villámai.

Tudom, mit lát: egy rövidre nyírt, hollófekete hajú nőszemélyt, kis arc, hegyes áll, macskaszzerű szemek. Egyetlen testi tulajdonságom, amire joggal lehetek büszke. Mélyzöld íriszem van, a külső gyűrű sötétebb, középen arany. Szememet hosszú, fekete szempillák szegélyezik. Esetleg ha megrebegetném a szempilláimat? A csábítás művészete azonban nem szerepel a képességeim listáján, ezért elfojtom ezt a gondolatot.

Még mindig mereven néz.

Olyan intenzitással, amitől minden múló másodperccel egyre nyugtalanabb vagyok, az egész testem bizserég.

Annyira sokáig tölti ki csend a köztünk lévő teret, hogy újragondolom a futást, mint opciót.

– Tudod, ki vagyok? – kérdezi végül. Mély basszusa megnyugtató is lehetne, ha nem lenne valami durva, morgásszerű felhangja. Mint egy selymes vízű, mozdulatlan felszínű tó, aminek a mélyén valami hullámokat kelt.

De komolyan gondolja ezt a kérdést? *Mindenki ismeri.*

– Kellene tudnom?

Szentséges pokol, ne hülyéskedj, Lyra.

Az istenség szeme kissé összeszűkül könnyelmű válaszomra. Arca merev. Két lassú, hosszú lépést tesz felém, belép a személyes terembe.

– *Tudod, ki vagyok?*

Minden összezsugorodik bennem, mintha a testem már tudná, hogy meghaltam, és előre akarna menni. A félelemnek íze van, és ezt az ízt nagyon is ismerem: fémes, mint a vér. Vagy talán csak meggaraptam a nyelvemet.

Az istenek annál, amit ma este mondtam és tettem, sokkal kevesebbért is súlyosan büntettek meg halandókat.

Egész testem remeg. *Irgalmas istenek.*

– Hádész – felelem, és zavartan nyelek. – Te vagy Hádész.

A halál istene és az Alvilág királya személyesen.

És nem úgy néz ki, mint aki boldog.



4.

GYÖNYÖRŰ, CSÁBITÓ HALÁL

Hádész alig látható mosolya leereszkedő vigorrá változik.
– Olyan nehéz volt?

Ez túlságosan... szándékolt volt. Mintha úgy döntött volna, hogy másképpen játssza ezt az egészet. Csakhogy ennek így nincs értelme.

De az istenek cselekedeteiben felesleges értelmet keresni, azt hiszem. Bármelyikük figyelmét felhívni magunkra: rossz ötlet. Szeszélyesek, inkább átkoznak, mint megáldanak, attól függően, milyen a hangulatuk és milyen a széljárás. Különösen ez az istenség szeszélyes. És veszélyes.

– Most pedig beszéljünk arról, szerinted mit csináltál – mondja Hádész.

Zavartan összeráncolom a szemöldökömet.

– Azt hittem már...

– Ráadásul még a Choneftiri is ma este kezdődik – folytatja csalódott hangon, mintha meg sem szólaltam volna.

Felsőhajtók.

– Bocsánatot kérsz, mielőtt megütsz, vagy ilyesmi?

– Az emberek többsége térdre esik előttem. Kegyelemért könyörög, meg ilyesmi.

Most játszik velem. Egér vagyok. Ő a macska. És én vagyok a vacsorája.

Nagyot nyelek, próbálom visszanyomni a szívemet a helyére.

– Abban mindenesetre biztos vagyok, hogy így is, úgy is meghalok. – Nyilván. Ne tetézzük idő előtti pusztulásomat még több megaláztatással. – Segítene a letérdelés?

Ezüstös szemében – nem sötétek, mint először gondoltam, hanem higanyszürkék – hideg vidámság csillan. Valami vicceset mondtam?

– Ezért vagy itt? – kérdezem. – A Choneftiri miatt?

Hádész *soha* nem vett részt ezen, és Zeusz aligha a kedvenc testvére. Akkor miért *van* ebben a templomban?

– Megvan a saját okom arra, miért vagyok itt ma este.

Más szóval, *ne tegyél fel kérdéseket isteneknek, vakmerő halandó.*

– Miért állítottál meg? – A templomra pillantok, teljesen figyelmen kívül hagyva a hangját.

Hádész nem válaszol, helyette hüvelykujját az állához érinti.

– A kérdés inkább az, most mit csináljak veled?

Élvezi a szorult helyzetemet? Nem sokat gondoltam a halál istenére – a halandóság túlélésére koncentrálok –, de kezdem nagyon nem szeretni. Ha Boone így viselkedne, már régen túl tettem volna magamat rajta.

– Gondolom, az Alvilágba küldesz.

Komolyan, fogd már be a szádat, Lyra!

– Ennél rosszabbat is tehetek veled – dünnyögi.

És mint Chance esetében, most sem vagyok képes méltósággal visszavonulni.

– Igazán? – Oldalra biccentem a fejemet, mintha még nem tudnám. – Hallom, elég kreatív büntetéseket tudsz kitalálni.

– Ez igazán jólesik – mondja kurta, gúnyos meghajlással.

– Megtehetném, hogy egy sziklát görgettetek fel veled egy hegyre, de sosem jutnál fel a csúcsra, mert a szikla mindennap visszagurulna a hegy lábához, te meg ezt csinálhatnád az örökévalóság hátralévő részében.

Ez már régen megtörtént Sziszifusszal.

– Ezt egészen biztosan Zeusz találta ki.

Hádész arcáról lehervad a mosoly.

– Ott voltál?

Vállat vonok.

– Akárhogy is, az valóságos nyaralásnak tűnik. Békés, zavartalan munka. Mikor kezdhetek?

Az örök halálba juttat, hogy képtelen vagyok befogni a számat.

Bármelyik pillanatban az Alvilágban köthetek ki, vagy megjelenik a kezében a híres kétágú szigonya, és felnyársal.

Ehelyett megrázza a fejét.

– Nem foglak megölni. Még nem.

Valóban? Bízhatok benne?

Biztosan látja az óvatosságot a szememben, mert egy izom megfeszül az állkapcsán, mintha ingerült lenne attól, hogy kételkedem a szavában.

– Nyugalom, csillagom!

A becező szó hallatán elbizonytalanodom. Nyilvánvalóan semmit sem jelent neki a becézés. Csend telepszik ránk, ezért alaposabban megnézem az előttem álló istent.

Nem pontosan olyan, mint amire számítottam. Úgy értem, a nyilvánvaló sötét és komoran merengő jellegen túlmenően...

Az öltözéke miatt. Az ég, illetve Élűszion szerelmére! Koppott csizmát és farmert visel. A farmernadrág alacsonyan ül keskeny csípőjén, feltúrt ujjú, égszínkéék inget visel hozzá, alkarja barnább, mint feltételeznénk arról, aki az Alvilágban él. Ki gondolta volna, hogy az alkar lehet ilyen szexi?

Az ing felett vintage bőr nadrágtartót visel, ami sejtésem szerint hátul a lapockájánál kapcsolódik össze. A nadrágtartó fémgűrűi úgy néznek ki, mintha funkciójuk lenne, ami jelen pillanatban nincs kihasználva. Fegyvertartó? Vagy tartásjavító?

– Megfelelek a szemlén? – kérdezi a szemöldökét felvonva. Gyorsan visszakapom a tekintetemet az arcára.

– Másképp nézel ki, mint gondoltam.

Hádész mindkét szemöldöke feljebb rándul.

– És mire számítottál? Arra, hogy tetőtől talpig feketében járok? Vagy bőrszerkóban?

Hőség lángol fel a nyakamon. Tulajdonképpen valami ilyesmire.

– Ne feledkezz meg a szarvokról. Plusz a farok.

– Az egy másik halálisten – mordul fel ingerült hangon, aztán az elvárásoktól való irtózásról motyog valamit.

Ő sem akar megfelelni ezeknek az elvárásoknak. Furcsa, de van valami közös egy istenben és bennem. Talán átkozott vagyok, de nem hagyom, hogy ez határozza meg, ki vagyok.

– Az otthonod az Alvilágban Erebosz – mondom céltudatos hangon.

– És?

– Úgy hívják... Egy pillanat – emelem fel a kezemet. – Az árnyak földje.

Valakinek be kellene ragasztania a számat vastag szigete-lőszalaggal.

Hádész zsebre teszi a kezét, laza, mint egy pórázon tartott ragadozó.

– Mindig is úgy gondoltam, ez az elnevezés nem túl eredeti. Az ott az Alvilág. Nyilván árnyékos.

Úgy tűnik, ez a beszélgetés egy kicsit kitért a rendes kerékvágásból, ha ez esetben van ilyen.

– Gondolom, így van. – Az agyam képtelen türtőztetni magát, ezért tényleg elgondolkodom azon, amit mondott. – Úgy értem, technikailag nem vagy az árnyak istene, de még csak nem is te vagy az éjszaka istennője. – Hát, ebbe eléggé belelendültem. – És ha igaz a tűz és a kénkő dolog, akkor úgy tűnik, elég jó a világítás odalent.

A szeme úgy villan rám, mint a megfent penge.

Megsértődött-e vagy meglepődött ezen az odavetett megjegyzésen, nem tudnám megmondani.

Mindkettőnk szempontjából sajnálatos, hogy elég jó a képzelőerőm, és véleményem is bőven akad.

– Ha jobban belegondolunk, percepció problémával állsz szemben. Szóval megítélés kérdése.

– Hm, megítélésbéli problémám van – ismétli, amit mondtam.

– Igen. Ha nem látják a saját szemükkel a valóságot, a halandók elhiszik, amit mondanak nekik. Nekem mindig azt mondták: Hádész sötét, tűzszaga van, és tetoválás borítja, amik tetszése szerint életre kelhetnek.

Tekintete olyan lassú megfontoltsággal halad végig a testemen, hogy a hőség továbbkúszik a nyakamon, és már az arcom is lángol.

– Mégis te vagy feketébe öltözve és rajtad van tetoválás, csillagom – mutat rám.

Követem a tekintetét a farmerhez felvett fekete blúzomra. Tehát én sem vagyok *teljesen* feketében. A blúz egyik ujjá kissé felcsúszott, kilátszik a sápadt bőröm és a tetoválás fekete tin-

tája. Két csillag. A harmadik csillag a másik csuklómon van, és amikor összeszeszem a két kezemet, akkor az Orion öve csillagképet adják ki.

Kevés emlékem van azelőttről, hogy a Rend befogadott, de egyik ilyen emlékem az, amikor nézem, ahogy Orion a hálószobám ablaka előtt mozog az égen. Ez a csillagkép változatlan, örökre rögzített jel az éjszakában. Ezért nevezett már kétszer a csillagának? Lehúzom a blúzom ujját.

– Szóval... – Közelebb lép hozzám. Ilyen távolságból érezem az illatát, a halálnak van a legsötétebb, legbűnösebb, keserűcsokoládé-illata.

– Mi a neved? – kérdezi.

Határozottan *nem* akarom, hogy egy isten megtudja a nevemet.

– Felix Argosz.

Hádész nem szembesít a hazugsággal. Csak néz engem, mintha el akarna dönten valamilyen. Valószínűleg éppen egy kreatív, új büntetést talál ki nekem.

– Szóval... – Ugyanazt mondom, amit ő is mondott nekem. A templom oldalát és a hegyről lefelé vezető utat nézem. A menekülés olyan közel van. Csak elérhetetlen. Olyan, mintha nyitva lenne a madárkalitka ajtaja, de odakint ül a macska. – Most mi lesz?

– Mit értettél azon, hogy el vagy átkozva?

Hm. Nem akarok erről beszélni. Inkább hárítok.

– Nem tudod?

– Mondd el úgy, mintha nem tudnám.

– Mi van, ha nem akarom?

Felvonja a szemöldökét, és megértem az üzenetet. Próbálom nem összeszorítani a fogaimat. Nem vagyok hajlandó arra gondolni, hogy Hádész lenne a második személy, akivel valaha megosztottam ezt a titkot.

Mélyet sóhajtok, aztán hadarva mondom el:

– Huszonhárom évvel ezelőtt, amikor még anyám méhében voltam, ő és apám idejöttek. Áldozatot mutattak be, és áldásért imádkoztak közlegő születésemre. Anyámnak a templomban elfolyt a magzatvíze, és a bátyád nyilván megsértődött, mert bemocskolták a szentélyét. Büntetésül megátkozta a magzatot... történetesen engem... hogy soha senki ne szeressen. Ennyi. Történet vége.

Hádész tekintete hirtelen hidegebbé válik. Láthatóan kalkulál valamit, ezért egy lépést hátrálok.

– Szerethetlenné tett? – kérdezi, mintha nem lenne egészen biztos abban, hihet-e nekem.

Gyors biccentéssel bólintok.

Az átok miatt mondtak le rólam a szüleim. Azt mondták, az adósság miatt, de én másképpen tudom. Háromévesen a Tolvajok Rendjébe kerültem. Ezért nincsenek olyan barátaim, akik mindent megtennének értem, és viszont. Boone ezért nem...

Egészen ma estig próbáltam meggyőzni magamat arról, hogy a dolgok rosszabbul is állhatnának. Lehettem volna szörnyek eledele, vagy a kígyóhajú kőszoborrá változtathatott volna, mint a barátaimat.

De ez vezetett el ehhez a pillanathoz. Egy másik istennel állok szemben. Egy rosszabb istennel. Aki nyilvánvalóan érdekesnek találja az átkot. Miért? Mert Zeusz mérte rám? Az istenek jelenlegi királya egy faszfej. Ebben Hádész és én egyetértünk. A kérdés az: mit fog tenni most velem.

Hádész szinte bágyadtan int nekem.

– Elmehetsz.

El...

Egy pillanat... Tessék?



5.

SOSE KÉRDEZD EGY ISTENTŐL, HOGY MIÉRT

El... Elmehtek? Tényleg...
Hádész lassan felvonja a szemöldökét.

– Vitatkozni akarsz?

– Nem. Ajándék lónak ne nézd a... szóval ajándék szabadságnak se.

– Helyes.

Egy olyan út felé indul, ami másfelé visz le minket a hegyről. Talán követnem kellene? Hádész úgy lépked, mint aki portyázik. A csizmáját figyelem, mert a hátát – a nadrágtartó bőrszíjait tényleg a lapockái között érnek össze –, vagy ami azt illeti, a tökéletesen formás fenekét nézni egyszerűen nem opció.

Visszatartom a lélegzetemet, a testem minden felülete bizserog a kényelmetlen tudatosságtól, ami csak egyre növekszik bennem, ahogy lépést tartok vele. Ez az egész az „istenek nyers ereje” miatt van. *Ez az egyetlen oka a furcsa érzésnek, nyugtatom magamat.*

De nem vagyok biztos abban, hogy ezt el is hiszem magamnak.

Szótlanul sétálunk, amíg meg nem látjuk a főutcával párhuzamos járdát. És a tömeget. Megállok. Ő is megáll, és hátrapillant.

– Van valami gond?

– Hm... – Elnézek mellette, ő pedig követi a tekintetemet. Még három lépés, és mindenki láthat minket együtt. Láthat *en-gem* a halál félelmetes istenével.

– Ne aggódj miattuk – mondja, mintha olvasna a gondolataimban. – Csak te láthatod, ki vagyok valójában. Mindenki más csak egy átlagos halandó embert lát.

Rendben. Nagyszerű. Kivéve az adósrabszolgákat, akik még mindig ott lógnak. Láthatják, hogy egy idegennel vagyok, és kérdéseket tehetnek fel. Hogyan keveredhetek ki ebből?

– Menjünk!

Attól tartok, képtelen vagyok rá.

Kilépünk a nyüzsgő járdára, és megállok. El kell búcsúznom tőle, mielőtt elválnak útjaink... vagy valami ilyesmi?

Köszönök neki.

– Nagyra értékelem, hogy nem öltél meg.

Már azt hiszem, hazaértem, szabad vagyok, de amikor megfordulok, ő megragadja a vállamat, és nagy erővel maga felé fordít. Hirtelen felnézek: örvénylő, olvadt, de égő fém a szeme. Ahogy a szén feketén ég.

– Légy óvatosabb a szavaiddal, csillagom – figyelmeztet. A hangja nem sima, mint korábban, most inkább olyan, akár a nyers selyem. – Soha nem tudhatod, mikor veszik fel az istenek a kesztyűt, amit éppen eldobtál. És ha ez nem éppen ma történik, valószínűleg agyoncsaptalak volna.

Minden porcikám annyira feszes, hogy bármelyik pillanatban bármi elpattanhatna bennem. Az adrenalin forrón lüktet az ereimben, a bőröm megfeszül. De éppen ez a probléma. Ebben a pillanatban jobban érzem magamat... úgy érzem, végre *élek*. Mintha életem minden hátrélévő másodperce értékes lenne, éppen azért, mert ezek a másodpercek meg vannak számlálva.

– Az agyoncsapás gyors halál – suttogom. – Vannak annál rosszabbak is.

A szeme megvillan, ahogy az arckifejezésemet vizsgálja, én pedig visszatartom a lélegzetemet. A fájdalmat várom a halál semmije előtt. Így képzeltem.

Ám nem következik be.

Hádész vonásai megváltoznak. A különbség elég finom, elég lassú. Annyira, hogy először nem is vagyok biztos abban, jól látom-e, de a figyelmeztető lángolás... valahogy lágyabb. Másfajta hőség lobog benne.

Hádész felemeli a kezét, az ujjait végighúzza a halántéktól az állkapcsomig, az érintése lágy suhanás a bőrömön, mámorító érzést hagy maga után. Hosszan néz engem, én pedig őt, és tudom, el kell fordítanom róla a tekintetemet. Kettőnk közül én vagyok a halandó, így nekem kell megtörnöm a szemkontaktust, engedni, elismerni a vereséget.

De képtelen vagyok. Nem fogom megtenni.

– Igazad van, csillagom – mordul. Tekintete lejjebb siklik, az ajkamon időzik. – Vannak sokkal rosszabb dolgok is.

Aztán a pillantása a másodperc törtrésze alatt lángolóbból jegessé változik. Hirtelen kiegyenesedik, megpördít, és finoman belök a tömegbe, mintha méreten aluli halat engedne vissza az óceánba.

És valahogy, annak ellenére, hogy a testem többi része offline állapotba került, a lábamnak sikerül megmozdulnia. Már vagy harminc méterre vagyok, amikor utánam szól:

– Tartsd távol magadat a bajtól, Lyra Kheres.

Megállok, de nem fordulok meg. Nem ezt a nevet mondtam neki.

Szeretném tudni, honnan tudja az igazi nevemet, és miért vette a fáradságot, hogy megkérdezze, amikor nyilvánvalóan tudta már. Még ha kicsit későn is, de az önvédelmi reflexem végre beindul, és a menekülés szó szerint a kanyarban van.

Ezért felemelem a kezemet, jelezve, hogy hallottam, amit mondott, és továbbmegyek. Számolom a lépéseimet, mintha ezek lennének az utolsók.



A KIVÁLASZTOTT HALANDÓK

A Choneftiri nyitószertartásán kötelezően részt venni rosszabb, mint egy kirándulás a Sztüx folyón.

Felix kezd kiakadni. Tudom, mert valahányszor megpillantom az embertömeget át, a fogát csikorgatja, és vadul pásztázza a környezetet. Kedves tőle, hogy végül megjelent. Legalább sikerült újra csatlakoznom a többiekhez a híd város felőli oldalán, és közben nem figyelt fel rám.

Ami önmagában egy kisebb csoda.

Boone és Chance sem vett észre. Remélhetőleg ez így is marad. Amint itt a dolgok igazán beindulnak, visszalopakodom az odúnkba. Nemcsak azért, hogy elkerüljem a különféle lehetséges konfrontációkat, hanem azért is, mert fel kell dolgoznom mindazt, amin ma este keresztülmentem. Különösen egy bizonyos találkozást egy bizonyos istenséggel.

Felix felém fordítja a tekintetét, én pedig lebukom, és megpróbálom magamat a lehető legkisebbre összehúzni. Talán nem tudja, hogy korábban elhagytam a kijelölt helyemet, és nem teljesítettem a kötelességemet, de nem most akarom kideríteni. Vélhetően nem szúrta ki, ezért visszafordul. Megkönnyebbülten lélegzem fel, és önkéntelenül elmosolyodom. A bosszús idegesség tényleg nem áll jól Felix csontos arcán.

Nem mintha hibáztathatnám őt. Ez a tolvajok paradicsoma. Az a rengeteg zseb mind megérett a kizsebelésre, és min-

den adósrabszolgájának meg van kötve a keze, pedig már valamivel elmúlt éjfél, és a fesztivál hivatalosan is elkezdődött.

Az összegyűlt tömeg gomolyog. Olyan érzés és olyan látvány, mintha San Francisco ezer mérföldes körzetéből mindenki itt lenne, aki él, és mozog. Még azok is, akik nem ezeket az isteneket imádják.

Ha jobban belegondolok, ennek van is értelme.

A legtöbb halandónak több okból is érdekében áll, kit koronáznak meg az olümposzi istenek uralkodójának. Van kedvenc vagy leggyűlöltebb istenük vagy istennőjük, vagy bizonyos isten a patrónusuk, mint például nekem. És vannak, akik ennél közvetlenebbül érintettek. Gondolom, sok gazda Démétért részesíti előnyben, azt szeretnék, ha ő nyerne, hogy megáldja a termésüket, és minden növényük bőven teremjen. A katonák Árészt részesítenék előnyben. A tudósok és a tanárok Athénét akarják. És így tovább.

Még a más isteneket imádó halandókat is érdekli az esemény a látvány miatt. Vagy talán nem szeretnének a sajátjukhoz hasonló, vagy azzal versengő istent. Esetleg egyszerűen nem akarják megsérteni az isteneket.

Nem számít, honnan nézzük, a világ érdeklődéssel figyel.

És ennek ellenére most minden érték biztonságban van.

Nem csoda, hogy a régi mentorom zaklatottnak tűnik. Egyetlen sípszó sem hallatszik. Legalábbis nem olyanok, amelyeket a mi adósrabszolgáink fújnak, amikor összehangoltan dolgoznak egy potenciális célszemélyen.

És ez egész hónapban így lesz.

Előre-hátra hintázom, a talpamon ringatózom, és Zeusz templomát bámulom az út másik oldalán. A szokásos villámláson kívül semmi sem történik.

Fent a templomban az istenek halandó tanítványai tűzáldozatokat mutatnak be, suttogva imádkoznak, és elvégzik a szükségesnek tartott szertartásokat. Mivel ilyen esemény csak százévente egyszer történik, fogadni mernék, az egészzet menet közben találják ki.

Nem mintha innen bármit is látnánk. Kamerákat nem engedtek a templomba, ez az istenek újabb rendelete. Tehát itt ragadtam több millió emberrel, akik együtt úgy bámulják a híd túloldalán fekvő hegyet, az azon álló fehér oszlopos épületet, mintha bármelyik pillanatban tűzokádó sárkánnyá változhatna.

Eddig csak egyetlen csík fehér füst szállt az ég felé, valószínűleg egy áldozat füstje.

Az emberek végig az öböl mentén, egészen a város pere méig kiözönlöttek az utcákra. Mi itt hátul épületek közé szorultunk.

A többi adósrabszolga kis csoportokba gyűlt, és arról vitatkoznak, hogy Hermész tolvajt választ-e. Történt már ilyen. A felém irányuló kezdeti mosolyok és pillantások után már nem figyelnek rám, ami nagyon jó, mert így észrevétlenül leléphetek.

Körülöttem többen bámulják a telefonjukat, nézik a különböző „élő közvetítéseket”, amelyek még több embert érnek el szerte a világon, akik más városok utcáin, az istenek különböző templomait nézik. Itt-ott kommentfoszlányokat hallok, nem mintha sok új tudósítanivaló lenne.

– A legendák szerint az isteneknek és istennőknek annyira elégük lett Zeuszból, mint királyukból, hogy egymás között versengtek azon, melyikük taszítsa le a trónról. Ez vezetett az istenek háborújához – mondja egy híradós egy közeli eszközön. – A háború annyira elfajult, hogy világcsodákat tettek tönkre, ledöntötték a Rodoszi kolosszust a lábáról, és harcosok százaiból lett terrakotta katona.

Felhördülve nevetek. Az nyilvánvalóan egy teljesen más istencsoportot dühített fel.

A híradós még mindig beszél.

– Olyan városokat pusztítottak el, mint Atlantisz és Pompeji, és végül lerombolták otthonukat, az Olümposzt, amit azóta újjáépítettek. Mindenki ismeri ezt a történetet. Ezt követően az istenek paktumot kötöttek, miszerint soha többé nem harcolnak közvetlenül egymással, és megteremtették a Choneftirit, ahol hagyják, hogy mi, halandók, megküzdjünk a nevükben.

Zihálás hasít a körülöttem lévő tömegbe.

– Zeusz – kiált fel valaki. – Zeusz választ.

– Hol? – kérdezik néhányan hangosan.

Ezután a hangok hiányosan, hullámokban terjednek. Közlebb húzódom a baloldalamon álló férfihez, aki lelkes érdeklődéssel figyeli a telefonját.

Persze egy egyszerű templomban választ, amit nem ismerek fel. Valahol máshol. Hatalmas villám csap le a templomra a tiszta, kék égből, olyan hangos mennydörgéssel, hogy hirte-

len úgy tűnik, a föld is megrázkódik. Aztán mély hang dübörög, talán az épület belsejéből, mert sehol sem látom magát az istent.

– Én vagyok Zeusz, az istenek első királya, az ég, a mennydörgés és a villámlás istene, az időjárás, a törvény és a rend, a királyság, a sors és a végzet istene.

Csak forgatom a szememet. A sors és a végzet ugyanaz. Nem?

Nagyképű faszfej.

És egyébként az *olümposzi* istenek királya, nyilván. De a Pantheon összes istene elég egoista ahhoz, hogy az egészre igényt tartsanak. Szóval minden istenek királyának tekintik magukat.

– A Choneftiri első napján én választok elsőként – mondja az isten, aztán szünetet tart, mintha tapsra vagy ilyesmire várna. Mivel senki sem biztos abban, ez pontosan hogyan működik és mit jelent, azt hiszem, a templom körüli tömegnek, ahol ez történik, most nehéz dolga van. Hallották a fülsüketítő mennydörgést, mindannyian csendben figyelnek. – A választásom pedig...